

UN FROITO ESTRANHO

Guillermina baixaba as escaleiras con inconfundible intensidade, elegante e segura, sobre leves variacións dun ritmo fluído, leve e pesado á vez. O seu corpo esgazaba a rixidez dos chanzos como a voz de Billie hollida desgarras as escalas descendentes do jazz blues. Igual que o cantar experimentado de Lady Day, os pasos de Guille movíanse coa frescura improvisada de quen domina po completo a situación. Como para non facelo: levaba quince anos sacando brillo a cada banzo dese edificio, do que acabara por ser inquilina tamén. Coñecía mellor aquela superficie que a do seu propio corpo.

Sentíaa case coma a súa pel. Por iso reaccionou cando escoitou ruídos no piso de abaixo en plena madrugada. Acontecera dentro ou fóra do soño? Intentou abrir as pálpebras, mais a súa consciencia tardou en reaccionar. Era unha muller tranquila, de costumes repetidos, e custáballe alterarse. Pasou máis de media hora entre que puxo a bata e se decidiu a mirar se había algo de que preocuparse. Logo dirixiuse ao andar inferior, coma se fose coller a vasoira calquera día da semana a última hora da tarde, con camiñar pausado: *"Autumn in New York / The gleaming rooftops at sundown / Oh, Autumn in New York / It lifts you up when you run down"*.

Pero o sobresalto veu despois; tras comprobar que non había nada nos pisos inferiores, nin no portal que antes pechara con violencia. O susto produciuse ao abrir o cuarto da limpeza. Foi alí onde atopou aquel corpo case inerte, cos caldeiros e as fregonas sobre penas e peito e os produtos de limpeza espaxados arredor. Foi a partir de aí cando todo se precipitou.

En canto vin que sangraba, chamei a ambulancia. Non tardaron en vir. Eu métolle man ao que sexa, eh, pero o charco vermello botoume para atrás. Tamén por iso avisei rápido á Policía. Cando os médicos levaron a Tomé e me quedou semellante cristo no cuarto da limpeza, xa marquei o voso número. Non quixen tocar nada. Esas cousas, xa se sabe.

Do que pasou despois, que lles vou dicir? Ao pechar o portal e timbrar en todas as portas ben viron que só estaba a do terceiro, non había ninguén máis.

Si, Tomé é o presidente da comunidade e o dono do piso onde vive ela, a do terceiro. Cantos cartos lle debía, non o sei. Berrar bastante. Algunha vez pode que chegasen ás mans; pode.

Moito diso non sei, que non me meto na vida de ninguén. Téño visto saír da súa casa, mais tamén entra na miña para cobrar o aluguer. Eu, se algunha vez non chego a fin de mes, pois tamén traballo máis na limpeza do edificio, e ela, non sei se fai outras cousas ou non cando non pode pagar, iso non llo podo dicir.

Sei que da súa casa ás veces entran e saen homes, non só Tomé. Pero xa lle digo que na vida dos demais non me meto, que a min esa muller non me fixo nada. Cada unha é dona de si.

Bonus Track, Rosalía Fernández Rial.